

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/252/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113209690
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Kašíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5113209690.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd Žilina, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členiek senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a Mgr. Márie Kašíkovej, v právnej veci navrhovateľa: ESSOX s.r.o., so sídlom Senovážné nám. 231/7, České Budějovice, Česká republika, IČO: 26764652, proti odporkyni: R. J., nar. X.X.XXXX, bytom V. XXXX/X, A., právne zastúpená JUDr. Rastislavom Skybom, advokátom so sídlom A., S. X, o zaplatenie 123.816,-Kč s prísl., na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 8C/187/2013-49 zo dňa 16.októbra 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného potvrdzuje.

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na zaplatenie istiny 123,816,-Kč s prísl. a zároveň navrhovateľa zaviazal zaplatiť odporcovi náhradu trov právneho zastúpenia 696,20 eur a iných trov konania vo výške 289,-eur.

Vychádzajúc z vykonaného dokazovania ustálil, že navrhovateľ odporkyni poskytol úver na základe Zmluvy o úvere, ktorej predmetom bolo financovanie motorového vozidla AUDI A4 8D v obstarávacej cene 190.000,-Kč. Odporkyňa zaviazala úver splácať v 48-ich splátkach po 6.712,-Kč, v ktorých bolo zahrnuté havarijné poistenie vo výške 1.210,-Kč a zákonné poistenie 584,-Kč. Pretože sa odporkyňa dostala do omeškania so zaplatením aspoň 3 splátok, podľa čl. VI. ods. 2 zmluvných podmienok došlo k zosplateniu všetkých záväzkov ku dňu 29.11.2008.

Navrhovateľ je spoločnosť so sídlom a registráciou na území Českej republiky. Odporkyňa je fyzickou osobou, pre ustálenie právomoci možno ustáliť, že odporca má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky. Predmetná úverová zmluva medzi pôvodným veriteľom a odporkyňou podľa údajov o mieste uzatvorenia zmluvy bola uzatvorená na území Českej republiky, a preto súd s právomocou v Slovenskej republike uplatnil hmotné právo platné v Českej republike, a to s poukazom na čl. 4 ods. 1 Dohovoru o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky, podpísaný v Ríme dňa 19.6.1980. Odporkyni vznikli povinnosti zo zmluvy o úvere podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka účinného pre Českú republiku (ďalej len „ObZ“) s prvkami spotrebiteľského úveru podľa ustanovení zák.č. 321/2001 Zb. platného pre Českú republiku.

Odporkyňa v konaní vzniesla dôvodnú námietku premlčania, v dôsledku ktorej nemohol plnenie uznať podľa ust. § 388 ObZ. Priklonil sa k 4-ročnej premlčacej dobe podľa ust. § 397 ObZ, a to iba pre subsidiárny charakter zák.č. 321/2001 Zb. „o niektorých podmínkach sjednávania spotrebiteľského úveru“, na základe ktorého ani v spotrebiteľských vzťahoch nedochádza k uzatvoreniu systematicky iného

právneho úkonu, než je rámcovo zmluva o úvere podľa ObZ. Každopádne k premlčaniu došlo, keď k zosplatneniu celého úveru došlo dňa 29.11.2008, odkedy začala plynúť premlčacia doba a táto uplynula dňa 29.11.2012. Konanie v predmetnej veci sa začalo doručením žaloby dňa 25.3.2013. Tiež podotkol, že ak by sa uplatnila právna úprava o spotrebiteľských úveroch s vplyvom právnej úpravy premlčania podľa Občianskeho zákonníka, tak nárok pri uplatnení trojročnej premlčacej doby by bol premlčaný už skôr.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku podal odvolanie navrhovateľ a žiadal tento zmeniť, tak, že bude vyhovené jeho návrhu v celom rozsahu a bude mu priznaná náhrada trov konania. Namietal, že sa súd nezaoberal otázkou, že pohľadávka vznikla z titulu úverovej zmluvy podľa Obchodného zákonníka, ktorá je odplatnou zmluvou, preto nemôže obstať argument odporkyne, že považuje svoje záväzky za vyrovnané. Premlčanie bolo vyslovené bez ohľadu na možnosť spočívania premlčacej doby s ohľadom nie len na rozhodcovské konanie, ale najmä prebiehajúce exekučné konanie. Keď odporkyňa si neplnila svoje povinnosti, na základe rozhodcovskej doložky podal návrh na vydanie rozhodcovského nálezu. Nemal možnosť domáhať sa svojho práva prostredníctvom občianskoprávneho konania, nakoľko príslušnosť všeobecných súdov bola vylúčená rozhodcovskou zmluvou. Odporkyňa nenamietala právomoc rozhodcu, a preto nemal dôvod domáhať sa svojho nároku iným spôsobom. Vzhľadom na to je rozhodcovský nález verejnou listinou. V prípade, že je pohľadávka následne v insolvenčnom konaní posúdená ako nevykonateľná, na beh premlčacej doby by mala mať vplyv skutočnosť, že rozhodcovské konanie prebehlo, bol vydaný rozhodcovský nález. Návrh na vydanie rozhodcovského nálezu bol podaný dňa 11.3.2010, rozhodcovský nález nadobudol právoplatnosť dňa 6.1.2010 a dňa 16.12.2010 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie. Dňa 3.7.2013 nadobudlo právoplatnosť uznesenie, ktorým bola exekúcia zastavená. Preto má za to, že premlčacia doba prestala bežať 11.3.2010 a znovu začala bežať 7.10.2010 a následne prestala bežať dňa 16.12.2010 do 3.7.2013. Teda premlčanie neplynulo, nakoľko podaním návrhu na vydanie rozhodcovského nálezu došlo k zastaveniu premlčacej doby a rovnako aj počas exekučného konania a po ich skončení v konaní riadne pokračoval. Poukázal tiež na to, že námietka premlčania bola uplatnená v rozpore s dobrými mravmi. Rozhodnutím došlo k porušeniu zásady legitímneho očakávania, ktorého podstatou je majetkový záujem. Odporkyňa vedela, že činil rôzne legálne kroky k vymoženiu svojho nároku.

Odporkyňa sa k odvolaniu nevyjadřila.

Krajský súd Žilina, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné odvolanie (§ 201, § 204 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a podľa § 219 ods. 1 O.s.p. rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd sa v zásadných a rozhodujúcich zisteniach a záveroch stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto sa obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov rozsudku okresného súdu a na zdôraznenie vecnej správnosti len doplnil/zopakoval niektoré podstatné skutočnosti (§219 ods. 2 O.s.p.).

Z ustáleného skutkového stavu okresným súdom vyplýva, že navrhovateľ a odporkyňa uzavreli dňa 28.8.2008 zmluvu o úvere. Vzhľadom k tomu, že odporkyňa ako dlžníčka si neplnila svoju povinnosť, v zmysle čl. VI. ods. 2 zmluvných podmienok došlo k zosplatneniu všetkých záväzkov odporkyne dňom 29.11.2008.

Okresný súd správne aplikoval na daný právny vzťah hmotné právo Českej republiky s poukazom na čl. 4 ods. 1 Dohovoru o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky podpísaný v Ríme dňa 19.6.1980, v ktorom je upravené, že v rozsahu, v ktorom nedošlo k voľbe rozhodného práva pre zmluvu podľa článku 3 zmluva sa spravuje právny poriadkom štátu, s ktorým má najužšiu väzbu. Ak je však časť zmluvy oddeliteľná od jeho zostatku a táto časť má užšiu väzbu s iným štátom, možno ju výnimočne posudzovať

podľa právneho poriadku tohto iného štátu. Zmluva o úvere bola uzavretá na území Českej republiky, navrhovateľ ako poskytovateľ úveru je obchodná spoločnosť so sídlom na území Českej republiky, a odporkyňa v čase uzavretia zmluvy o úvere sa zdržiavala na území Českej republiky.

Odporkyňa v odpore proti platobnému rozkazu vzniesla námietku premlčania. Predmetný odpor bol navrhovateľovi zaslaný na vyjadrenie, ktorý si prevzal dňa 24.7.2013. Odporca na uvedené reagoval podaním došlým súdu dňa 27.8.2013, v ktorom uviedol, že pred orgánmi činnými v trestnom konaní Slovenskej republiky prebieha trestné konanie bez bližšieho označenia, a preto došlo k spočívaniu premlčacej doby. Následne bol navrhovateľ riadne predvolaný na pojednávanie konané dňa 16.10.2013 a v tomto písomnom predvolaní bol poučený v zmysle ust. § 120 ods. 1, 4 O.s.p. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ svoju neúčast' náležite neospravedlnil, súd vykonal pojednávanie v jeho neprítomnosti a bol vyhlásený rozsudok vo veci samej. Až dva dni po uskutočnenom pojednávaní a vyhlásení rozsudku došlo súdu od navrhovateľa ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní, ku ktorému zároveň pripojil kópiu vyčíslenia škody pre Políciu ČR zo dňa 4.9.2009. Následne v odvolaní poukazoval na ďalšie skutočnosti, pre ktoré malo dôjsť k spočívaniu premlčacej doby - rozhodcovské a exekučné konanie.

Odvolateľ bol okresný súdom riadne poučený o dôkaznej povinnosti v rozsahu, ktorý sa týka času, do ktorého možno predložiť alebo navrhnúť dôkazné prostriedky, dôsledku nesplnenia tejto povinnosti, t.j. o tom, že na neskôr predložené alebo označené dôkazy a skutočnosti súd neprihliadne, nakoľko po vyhlásení uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, už dokazovať nemožno a do úvahy prichádza len postup účastníka v odvolacom konaní, významu a použiteľnosti neskôr predložených alebo označených dôkazov a skutočností len v rozsahu a za podmienok uvedených v § 205a. Predovšetkým treba uviesť, že splnenie tejto poučovacej povinnosti má rozhodujúci vplyv na rozhodnutie vo veci samej, na možnosť napadnúť toto rozhodnutie v riadnom, prípadne aj v mimoriadnom opravnom konaní, pretože jeho obsahom je významné obmedzenie predkladať alebo označovať v ďalšom konaní dôkazné prostriedky a skutočnosti, hoci objektívne existujú (tzv. neúplná apelácia).

Podľa § 205a ods. 1 O.s.p., skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného v danej veci neboli zistené také vady konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Napriek tomu, že odvolateľ bol súdom riadne poučený v zmysle ust. § 120 ods. 1, 4 O.s.p., bol mu včas doručený dňa 24.7.2013 odpor proti platobnému rozkazu, v ktorom bola vznesená námietka premlčania, ani do dňa vyhlásenia rozsudku 16.10.2013 nepredložil relevantné dôkazy týkajúce sa plynutia premlčacej doby. Tieto začal produkovať až po vyhlásení rozsudku, aj to len že si v rámci trestného konania uplatnil náhradu škody dňa 4.9.2009, avšak netvrdil a ani ničím nepreukázal kedy a akým spôsobom bolo dané trestné konanie ukončené. V rámci odvolania uvádzal ďalšie tvrdenia o spočívaní premlčacej doby, avšak tieto tvrdenia opätovne nepodložil žiadnymi dôkazmi.

Zákon pripúšťa skutočnosti alebo dôkazy v odvolacom konaní, v ktorom sa napáda rozhodnutie vynesené v sporovom prvostupňovom konaní, iba v obmedzenom rozsahu. Účastník zásadne nemôže uplatniť v odvolacom konaní tie dôkazy a skutočnosti, ktoré mohol uplatniť, ale neurobil tak v základnom konaní pred súdom prvého stupňa. Tieto dôkazy a skutočnosti nemôže vziať do úvahy ani odvolací súd.

Tento prístup je základom neúplného apelačného systému, ktorý nahradil v sporovom konaní predošlý úplný apelačný systém, v ktorom sa bez obmedzenia pripúšťali tzv. nóva.

Podľa právnej teórie a ustálenej súdnej praxe treba ustanovenie „§ 205a ods. 1 písm. d/“ O.s.p. vykladať tak, že v odvolacom konaní možno prihliadnuť na skutočnosti a dôkazy, ktoré existovali pred rozhodnutím súdu prvého stupňa a ktoré účastník, poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., neuplatnil alebo neoznačil bez svojej viny, iba vtedy, ak sa preukáže, že účastník „objektívne“ nemohol o nich vedieť alebo ak z procesného hľadiska inak nezavinil nesplnenie svojej povinnosti tvrdenia alebo dôkaznej povinnosti. O taký prípad, ale v danej veci nešlo. Skutočnosti, ktoré navrhovateľ tvrdí po vyhlásení rozsudku okresným súdom mu boli známe od samého počiatku, nakoľko bol sám ich iniciátorom.

V danom prípade nejde ani o jednu z uvedených zákonných podmienok § 205a ods. 1 O.s.p., preto odvolací súd nové skutočnosti uvádzané navrhovateľom nemohol posúdiť ako relevantné odvolacie dôvody. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že navrhovateľ mal možnosť uvedené skutočnosti uplatniť riadne pred okresným súdom.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol v zmysle ust. § 224 ods. 1 O.s.p. aplikujúc ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Odporkyňa mala v odvolacom konaní plný úspech, avšak trovy odvolacieho konania si neuplatnila.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.